

Novellet eller betraktelse: Sommarpromenad

Äntligen hörs ryktet: kantarellerna syns till. Den locktonen är oemotståndlig och vi har ju alla våra 'ställen' att hastigt besöka när ryktet går. Så på med långbenakläder och fästingrepellenta skor och skinnskjorta med tät förslutning runt handleder och iväg på den första riktiga sommarpromenaden i skogen.

Ivrigt spanar man i under gran och al och in bland skuggornas herrar. Lyfter på grenar och snokar i sänkorna där man förra året fann dem. Men här var det inget guld på marken än. Letandets myopsi är en underlig slags närsynthet. Man ser nästan inget annat när man just bestämt sig för att man bara vill se en sak.

Jag hann gå flera hundra meter längs vägen innan jag såg att jag befann mig i en överdådig kompensation för den bedrävelse som en enda avbiten och uppäten orkidee häromdagen hade slagit till oss med. Vår gräs och mossmattas enda Marie Jungfrunyckel, omhuldad och kringklippt och pinnkåteskyddad står där nu med sin kala fruktlösa stam, kronlös och naken. Men längs skogsstigen, inne på båda sidor vägen, ja mitt i vägen, växer det en pletora, ett ymnighetshorn av Jungfru Marie nycklar. Rödviolettera fläckmönster på bladen, tätt efter marken i vilda bågar spända mot solen och ljuset, och överallt, i full blom de skära pyramiderna. Jag medger att förmågan att bli betagen och förundrad minskar med åren och mängden av tidigare förtjusningar, men denna blomsterprakt nollställde i ett nafs min förmåga att jubla mitt i skogen. Den trädgårdsmästaren har sluppit besök av får och alla blommorna får blomma där i skogens halvskugga.

På hemvägen kompenserade jag mig med en stor näve vilda smultron, jag har stora nävar. De smultron som kysser asfalten från båda sidor om Getavägen. Där trängs de måttligt med allt det som trivs så bra i blydaggen från årtiondes bensinrök, som förgätmigej och alla fibblorna och fetbladen som nu blommar så höggult.

Solgassets välsignelse på ryggen och smultronens glöd i handen, och huvudet fullt av Jungfru Marie Nycklar, det är ett enda jubelackord i hela kroppen. Hemma snurrar hussvalorna runt insektshären och decimerar himlens tomhet med sina bukter och finter. Man inbillar sig att även den egna själens tomhet krympt en aning.